

V PADAJÍCÍM LETADLE

JSEM PŘEMÝŠLEL,
KDO BUDE KRMIT
MOJE PSY...

Pasažéři šileli, spustily se kyslíkové masky, světla blikala, děti plakaly. V kabině přestala fungovat elektrina a letadlo ztratilo výšku. Stevardka svůj zjevný strach zakrývala nepřesvědčivým tvrzením, že „všechno je v pořádku“. Také pilot se zaťatými zuby do mikrofonu lhal – než se mu v půli věty vypnul.

Hranice mezi vyznáními zmizely jako mávnutím kouzelného proutku. Skoro každý se pokřižoval nebo udělal něco na ten způsob. Možná, že všichni nedělali kříž správně, ale nedovedu si představit, že by Bůh někoho soudil podle toho, jestli se křížuje zprava doleva nebo zleva doprava. Rychle jsme ztráceli výšku a připravovali se na nouzové přistání. Emoce se střídaly jako na horské dráze. Světla v hlavní kabině se zapínala a vypínala.

Zpracováno podle knihy Marka Harta: *Crash test*,
kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství.

Tehdy jsem zabořil svou tvář do dlaní a připravoval se na setkání s Ježíšem. Většina lidí, kteří zažili blízkost smrti, říká, že se jim před očima zrychleně promítl celý jejich život. Mně tedy ne, alespoň ne hned. Život mi před očima neproběhl – jen různé náhodné myšlenky. Přemýšlel jsem, kdo bude krmit moje psy, vzpomněl jsem si, že jsem nezavolal mámě; hodil jsem prádlo do sušičky? Možná to byl jen obranný mechanismus. Každopádně to nebyl žádný okamžik hlubokého zamyšlení.

Tedy dokud jsem nepomyslel na to, že se budu dívat do očí Ježíšovi. Pak se mě zmocnil smutek, nikoliv strach, a měl jsem pocit, jako by se moje duše roztrhla vedví. Nemyslel jsem ani tak na neuskutečněné plány, ale na uskutečněné hříchy. Všechno, čím jsem kdy ublížil ostatním i sobě, než jsem se obrátil, všechno ten hřích se ke mně přivalil silou, kterou jsem předtím nikdy nezažil.

V tu chvíli jsem vyslovil nejhlubší a nejupřímnější modlitbu, s jakou jsem se kdy obrátil ke svému Stvořiteli: „Bože, je mi to líto. Strašně se omlouvám za toho člověka, kterým jsem byl, než jsem Tě opravdu poznal.“

Bylo to tak jasné, tak skutečné. Bylo to opravdové. Bylo v tom všechno, co jsem kdy cítil, když jsem ve své katolické víře hledal Boha. Obsahovalo to všechno, co jsem nedokázal, a všechno, co jsem udělal špatně. Teď to vyplavalo na povrch. Byl jsem si jistý, že z mých úst nikdy nevyšla dokonalejší modlitba.